Diari Ara - "El padre infiel" de Antonio Scurati - 5 de abril de 2015

"Ens trobem en ple procés de reinvenció del pare"

Antonio Scurati publica la novel·la 'El padre infiel'

JORDI NOPCA
BARCELONA

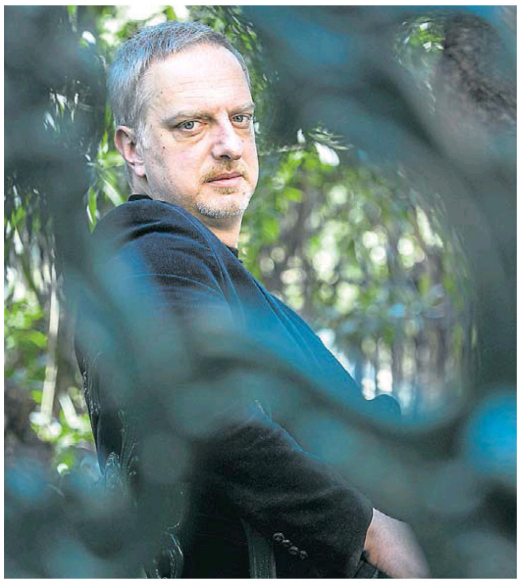
Tenir un fill no sempre és una benedicció. És cert que continua canviant la vida dels pares, però de vegades la sacseja de tal manera que en el pitjor dels casos arriba la separació. Antonio Scurati va començar a escriure *El padre infiel* poc després de tenir una filla. "Vaig posar-m'hi gairebé com si fes una autoficció –comenta–. Però de seguida em vaig adonar que no havia d'escriure sobre un personatge que s'assemblés gaire a mi ni que visqués les mateixes experiències que jo". És per aquest motiu que l'escriptor –que va guanyar el premi Campiello el 2005 amb *Il sopravissuto*– va convertir el seu personatge en un xef, que va batejar amb el nom de Glauco Revelli. "Vaig escollir un xef perquè a la societat italiana hi ha un culte excessiu a la cuina –reconeix–. Em sembla un dels símptomes més evidents de la nostra decadència com a societat. Ara com ara, ningú no s'interessa per l'art, però hi ha gent que encara necessita omplir-se la boca de tant en tant amb paraules com *cultura*, *art* i *poesia*".

Abans d'ocupar-se de la relació de parella del Glauco i la Giulia, Scurati llança un últim atac contra "el món que ha convertit els cuiners en xefs": en la "cuina molecular, que desintegra l'aliment", hi veu una "metàfora de la situació actual italiana". En aquest context no gaire optimista el xef visita una fira de formatges de llarga tradició i que actualment porta l'etiqueta de "*slow food*". Allà, enmig de lemes com "la mozzarella és cultura", el Glauco coneix la seva futura parella, la Giulia, que treballa com a "agent de premsa d'una editorial torinesa que publica autors de cuina". La seva feina, "la més pròxima a l'evanescència en el sector editorial", no impedeix que el Glauco, que temps era temps s'havia llicenciat en filosofia, s'enamori de la dona.

La teoria dels "salmons"

El padre infiel es troba a mig camí de la novel·la i l'assaig: la premissa argumental és senzilla i la visió ferotge del personatge –que explica la història en primera persona– és el principal atractiu i alhora inconvenient per als lectors, que o s'hi solidaritzen o se senten atacats. Una de les crítiques del Glauco s'adreça contra els "salmons", "aquells homes i dones que després d'haver passat anys fugint dels compromisos s'afanyen a tenir descendència quan arriben a la meitat de la vida". El Glauco i la Giulia acaben tenint una nena, l'Anita, quan ja voregen els 40. L'insomni de la nena els turmenta. "Els pares decideixen provar el mètode del doctor Estivill –diu Scurati–. Jo en dic el mètode dels nazis de la son, perquè el mecanisme que posa en acció Estivill és el del trauma. És cert que el món funciona sobretot a base de traumes, però el Glauco s'hi resisteix. Quan la nena plora, ell no pot evitar agafar-la en braços".

Insomni
L'autor critica el doctor Estivill: el seu mètode és el dels "nazis de la son"

Igual que el personatge de la seva novel·la, Antonio Scurati (Nàpols, 1969) va tenir una filla després de fer els 40. PERE VIRGILI

Hi ha un altre problema, el de la impossible conciliació laboral i familiar. Quan passen els mesos de permís, el pare ha de fer tot el possible perquè la nena tingui llet materna fins i tot quan la dona és a la feina. "Tenim fills tan tard que pensem que qui neix és Jesús –explica–. Ens trobem en ple procés de reinvenció del pare". El factor que acaba de desestabilitzar la parella és la negativa de la Giulia a tenir relacions sexuals després que hagi nascut la nena. El Glauco comença a patir i "somia amb una sensualitat gairebé animalesca en altres dones". Scurati assegura que el missatge del llibre és optimista: "*El padre infiel* és una història d'amor cap a l'Anita, que canvia la vida del Glauco".

press reader Printed and distributed by PressReader PressReader.com + 1 604 278 4604 COPYRIGHT AND PROTECTED BY APPLICABLE LAW